

Arrest

nr. 206 231 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. LUYTENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 26 november 2015 asiel aan. Op 17 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. S. (...), bent minderjarig en verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U spreekt Pashtou en Dari. U bent bijna zestien jaar oud en u werd geboren in het dorp Bemaran van het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, drie zussen en twee broers. Toen u een jaar of zeven was verhuisde u naar Daruntha, waar uw gezin samenwoonde in het huis van uw oom van moederszijde. Uw vader overleed jaren geleden aan een ziekte. Voor hij stief was hij fruitverkoper. Twee van uw zussen zijn inmiddels gehuwd en wonen in Kabul. U ging naar school tot de zesde klas.

U verklaarde dat uw broer toen hij zeventien jaar oud was soldaat werd bij het Afghaanse leger. Op een dag kwam er bij u thuis een dreigbrief toe van de taliban. In deze brief stond dat uw broer diende te stoppen met zijn werk bij het leger. Als hij dit niet zou doen, dan diende u de taliban te vervoegen. Uw moeder hield deze brief voor u verborgen. Pas toen uw broer twee weken later thuis kwam vertelde hij u over deze brief. Uw broer zei u dat jullie grote problemen hadden en dat u het land diende te verlaten. U vertrok de dag nadat u op de hoogte was gesteld van de brief. Uw broer zelf was anderhalve maand thuis en zes weken na de eerste brief kwam er nog een brief aan. U kent de inhoud van deze brief niet. Wat u wel weet is dat uw broer met zijn taskara en de twee dreigbrieven is vertrokken en dat uw moeder en uw oom sinds dat moment niets meer van hem gehoord hebben. Ook u heeft niets meer van uw broer vernomen sinds jullie afscheid namen voor uw vertrek uit Afghanistan.

U vertrok in de zomer van 2015 uit Afghanistan en was zes maanden onderweg voor u in België aankwam op 23 november 2015. Op 26 november 2015 diende u een asielaanvraag in.

U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de taliban. U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag twee verschillende taskaras neer die u toebehoren, waarvan één taskara een kopie betreft en ook nog vier foto's waarop uw broer staat afgebeeld. Deze documenten zijn door uw oom naar u opgestuurd met de post. U legde geen enveloppe neer. Nadat tijdens het gehoor op het CGVS het belang werd benadrukt om aanvullende documenten neer te leggen ter staving van uw asielerelaas stuurde u een kopie op van de taskara van uw broer, dit had u via facebook gekregen van uw familie in Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven onvoldoende overtuigend zijn zodat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Volgens uw verklaringen komen al uw problemen voort uit het feit dat uw broer werkzaam is geweest als soldaat bij het Afghaanse leger. Hiervan heeft u echter het CGVS niet van kunnen overtuigen. U weet enkel dat uw broer sinds zijn zeventiende bij het leger werkte en dat hij gestationeerd was in Helmand (CGVS, 16), maar verdere informatie ontbreekt volledig. Zo weet u niet waar precies in Helmand uw broer werkzaam was (CGVS, 16) en wat zijn taken in het leger juist waren (CGVS, 19). Hoewel uw broer geregeld naar huis kwam heeft u er geen idee van hoe hij juist naar huis reisde. Uw antwoord op deze vraag is: ik weet het niet, wie weet dat, met de auto, met het vliegtuig, ik weet het niet (CGVS, 17). Volgens uw verklaringen is uw broer één keer thuis gekomen in zijn uniform terwijl hij normaal gezien gewoon burgerkleden droeg maar u heeft geen enkel idee waarom hij toen zijn uniform aanhad (CGVS, 17). U heeft geen enkele informatie over de mensen waarmee uw broer samenwerkte, niet over zijn directe collega's, noch over zijn oversten (CGVS, 18). Hoewel u wel beweert dat uw broer samenwerkte met buitenlanders, antwoordt u op de vraag hoe het komt dat u dit weet dat iedereen die in het leger werkt samenwerkt met buitenlanders. Of uw broer zelf met hen in contact was, dat zegt u niet te weten (CGVS, 19). U weet niet waarom uw broer specifiek het leger koos als werkgever, u weet niet waar uw broer zich is gaan aanmelden bij het leger en u weet niet in welk onderdeel van het leger hij juist werkzaam was (CGVS, 17). U weet evenmin hoeveel uw broer met zijn werk verdiende (CGVS, 18). Het is frappant dat u wel kan vertellen dat uw broer zeventien jaar oud was toen hij bij het leger begon, maar u niet - ook niet bij benadering - weet te vertellen hoe oud u op dat moment zelf was (CGVS, 16). Ook op de vraag hoe lang uw broer in het leger zat voor de problemen begonnen antwoordt u enkel dat hij bij het leger begon op zijn zeventiende. Zelfs de eenvoudige vraag hoe oud uw broer was toen u uit Afghanistan vertrok kan u niet beantwoorden. Als u dan de vraag wordt gesteld hoe lang uw broer zijn

werk heeft gedaan dan antwoordt u dat het zijn vierde of vijfde jaar was (CGVS, 16-17). Dit is dan weer incoherent aan uw verklaring die u bij DVZ gedaan heeft, nl wanneer daar de leeftijd van uw broer werd gevraagd antwoordde u dat hij negentien jaar is. Als hij zeventien was toen hij begon in het leger en daar vier of vijf jaar heeft gewerkt kan hij onmogelijk negentien zijn op het moment dat u deze verklaringen heeft afgelegd (zie verklaring DVZ, vraag 17). Het CGVS stelt aldus vast dat u niet in staat bent om spontane en doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van uw broer. Het CGVS verwacht niet dat u, gezien uw leeftijd, de bezigheden en werkomstandigheden van uw broer van naaldje tot draadje kan beschrijven, maar er wordt wel van u verwacht dat u doorheen uw verklaringen aantoont dat uw broer werkelijk bij het leger heeft gewerkt. Dit kunnen verklaringen zijn over hoe u, als minderjarige broer, de dingen heeft beleefd, dingen die u zijn opgevallen en waar u zich vragen over heeft gesteld of gesprekken die u zijn bijgebleven. Gezien u nog regelmatig contact heeft met uw oom en uw moeder, had u zich ook in de periode nadat u Afghanistan heeft verlaten kunnen informeren over het werk van uw broer. U werd dan ook verschillende keren aangemoedigd om spontane verklaringen af te leggen over zaken die te maken hebben met het werk van uw broer (CGVS, 16 en 18), maar u stelde dat u niets over zijn werk kon vertellen. Het ontbreken van spontane verklaringen over het werk van uw broer roept ernstige twijfels op over het feit dat uw broer wel degelijk werkzaam was bij het Afghaanse leger.

Ter ondersteuning van uw verklaring over het werk van uw broer legt u foto's neer van iemand waarvan u beweert dat het uw broer is. Deze persoon staat afgebeeld in gewone kleren en in een uniform en staat op twee foto's met andere personen in een uniform. Op geen enkele manier is uit deze foto's af te leiden dat deze persoon uw broer is. Ondanks dat deze foto's bij u thuis lagen kan u niets over deze foto's vertellen. U weet niet wie de andere mensen zijn die op foto's staan, noch weet u wanneer deze foto's genomen zijn (CGVS, 15). Uw taskaras en die van uw broer zijn louter identiteitsdocumenten en hebben geen uitstaans met uw asielrelaas. De taskara van uw broer werd neergelegd na het gehoor, omdat er tijdens het gehoor werd aangedrongen om al het nodige te doen om bijkomende documenten neer te leggen die uw verklaring staven dat uw broer werkzaam is geweest bij het leger. Deze taskara zou uw broer toebehoren en is u via facebook opgestuurd door uw familie in Afghanistan. Aangezien u beweerde dat uw familie al jarenlang geen contact meer heeft met uw broer en uw broer zijn taskara meegenomen heeft toen hij vertrok (CGVS, 16) is de vraag dan ook hoe het komt dat uw familie u plots een kopie van zijn taskara kan bezorgen. Deze informatie wordt het CGVS niet meegedeeld. Bovendien, als naar de vorm van dit document wordt gekeken, betreft deze taskara slechts een kopie. Aan een kopie kan sowieso weinig bewijswaarde worden gehecht. En aangezien de foto op deze taskara genomen lijkt te zijn uit een foto die u reeds eerder heeft vorgelegd wordt het vermoeden dat er aan dit document knip –en plakwerk aan te pas is gekomen vergroot. Voort zegt dit document niets over het werk van uw broer, noch zegt het iets over de mogelijke bedreigingen die zouden zijn ontvangen naar aanleiding van het werk van uw broer. Het CGVS stelt dan ook vast dat ook de door u vorgelegde documenten niet aannemelijk kunnen maken dat uw broer soldaat is geweest bij het Afghaanse leger.

Deze vaststelling wordt verder bevestigd doordat uw overige verklaringen over uw concrete problemen uiterst eigenaardig, niet consistent en vaak zelfs onaannemelijk en tegenstrijdig zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat uw problemen ongeveer drie maanden voor uw vertrek begonnen zijn (CGVS, 17) maar u verklaarde ook dat u daags nadat u op de hoogte bent gebracht van de dreigbrief het land heeft verlaten en dat de dreigbrief zelf twee weken eerder is aangekomen (CGVS, 21). Voor deze brief heeft u noch uw familie andere problemen gehad. Dat u dan het begon van uw problemen drie maanden voor uw vertrek situeert is erg eigenaardig (CGVS, 17).

Verder stelt u dat de taliban jullie bedreigde omdat uw broer voor het nationale leger werkte (CGVS, 16). De taliban wou dat uw broer met zijn werk stopte. Het is echter vreemd dat, ondanks het feit dat het uw broer was die zaken deed die in strijd waren met wat de taliban wou, u primaire target voor hen was. Immers, ze zeiden dat u naar hen moest gaan als uw broer niet zou luisteren. Dat uw broer zelf geen bedreigingen aan zijn adres kreeg is vreemd. Bovendien is ook de inhoud van hun bedreiging weinig aannemelijk te noemen. Ze schreven in de dreigbrief immers dat u de taliban diende te vervoegen als uw broer niet met zijn werk stopte. U werd gevraagd waarom de taliban zou willen dat een jongeman zoals u hen zou vervoegen. U antwoordde hierop u dat ze u misschien nodig hadden voor een zelfmoordaanslag (CGVS, 21). Dat taliban op deze manier personen gaat rekruteren voor zelfmoordaanslagen is weinig logisch. De taliban heeft immers personen nodig die hun loyaal zijn en waarop ze kunnen vertrouwen. Dat u als straf voor de ongehoorzaamheid van uw broer hun bevelen zou opvolgen om een zelfmoordaanslag uit te voeren is een bizarre gedachtegang. Het is ook vreemd dat uw broer als onmiddellijke reflex zijn minderjarige broer het land uitstuurt, ondanks het feit dat hij diegene was die voor het leger werkte en de toorn van de taliban op zich haalde. Op de vraag waarom

uw broer niet mee vertrok uit Afghanistan zegt u dat u dit niet weet, dat hij gewoon zei dat u zich geen zorgen moest maken (CGVS, 22). Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat u niet meer vragen zou gesteld hebben als u werd gezegd dat u halsoverkop het land diende te verlaten.

Volgens uw verklaringen kwam er een dreigbrief bij u thuis aan en stuurde uw broer u het land uit nadat hij hiervan hoorde. Over wat hij hierop zelf deed spreekt u zich tegen. Zo zegt u eens dat uw broer een maand en half thuis bleef, er nog een dreigbrief kwam en hij de twee dreigbrieven en zijn taskara nam en vertrok (CGVS, 16). Wat verder zegt u dat uw broer in die periode tussen de twee dreigbrieven niet thuis bleef van het werk (CGVS, 20). Daarna zegt u er dan weer geen idee van te hebben waar uw broer ging nadat jullie afscheid hebben genomen (CGVS, 21). Daarenboven, moesten ze uw broer daadwerkelijk ertoe willen brengen dat hij met zijn werk bij het leger zou stoppen dan is het uiterst eigenaardig te noemen dat ze hiertoe geen actie hebben ondernomen in de maand en half dat hij thuis was. Ze hadden er immers de gelegenheid toe. In plaats daarvan gooiden ze gewoon een tweede brief, wat uw broer de mogelijkheid gaf om aan hen te ontsnappen. Zeker gezien u reeds aan hun ontsnapt was, is dit een weinig aannemelijk plan van aanpak van de taliban.

Over de tweede brief van de taliban die bij u toe zou zijn gekomen stelt u niets te weten, ook al heeft uw moeder wel verteld dat er een tweede brief is gekomen (CGVS, 20-21). U zegt dat uw moeder de brief niet kan lezen en ook niet heeft getoond aan uw oom. Op de vraag waarom ze dit niet deed zegt u dat ze dit niet wou, maar als u dan gevraagd wordt waarom ze dit niet wou zegt u dit niet te weten (CGVS, 22). Als u ervan op de hoogte bent dat uw moeder uw oom deze brief niet wou tonen dan mag van u toch verwacht worden dat u de reden waarom kan duiden. Overigens blijkt uit uw verklaringen ook dat uw broer de brief heeft ontvangen, want hij heeft die meegenomen (CGVS, 22), en had uw moeder ook langs die weg informatie over de brief kunnen opvangen. U verklaart dat uw broer opeens is verdwenen en uw familie sinds dat moment geen informatie heeft over het lot van uw broer. Als u vragen gesteld worden over hoe ze uw broer proberen terug te vinden herhaalt u een aantal keer dat ze uw broer hebben proberen te bellen op zijn eigen nummer maar dat dat nummer niet meer werkt. U stelt dat uw familie niemand van het leger heeft gecontacteerd om informatie in te winnen over uw broer. (CGVS, 22). Ook de politie of andere autoriteiten werden niet ingelicht of gevraagd om hulp (CGVS, 23). Hoewel dit logische stappen zouden zijn in de zoektocht naar uw broer weet u niet waarom uw familie zich niet heeft geïnformeerd bij het leger of hulp is gaan vragen bij de autoriteiten. Dat u deze vragen niet heeft gesteld doet afbreuk aan de geloofwaardigheid dat uw broer verdween en dat uw familie hem probeert te zoeken.

Over de huidige situatie van uw problemen weet u niets meer te vertellen (CGVS, 23). U spreekt echter nog regelmatig met uw familie en op de vraag hoe het met hun gaat antwoordt u dat het goed met hun gaat (CGVS, 11). Moest u daadwerkelijk gevisieerd geweest zijn door de taliban dan mag toch verwacht worden dat dit ook zou blijken uit de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan. Buiten een tweede dreigbrief waarna uw broer verdween is er na uw vertrek niets meer gebeurd (CGVS, 22). Dit is opnieuw een sterke indicatie dat uw verklaring dat u gevisieerd werd en zal worden door de taliban niet kan gevolgd worden.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u de verhuis van uw familie naar Daruntha doorheen uw verklaringen telkens weer anders motiveert en in een andere tijdsperiode situeert. Bij het beantwoorden van de vraag om uit te leggen waarom u de taliban vreest en hierbij een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst, vraag 5) weer dat u bedreigd bent geweest in een dreigbrief en dat uw moeder heeft besloten om jullie huis in Berman te verkopen en naar uw oom te verhuizen. Diezelfde dag gaf u als antwoord op de vraag naar uw adressen in uw thuisland dat u verhuisde naar Daruntha toen u zeven jaar was (Verklaring DVZ, vraag 10) en dat uw vader stierf toen u die leeftijd had (Verklaring DVZ, vraag 15). Bij de vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan vult u in dat uw vader in 2013 is overleden en dat u sinds 2013 in Daruntha woont (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige, 3 en 4). Gezien uw geboortjaar 2001 is was u in het jaar 2013 twaalf jaar. Hoewel leeftijdsinschatting niet altijd gemakkelijk is is dit toch een opmerkelijk groot verschil met zeven jaar. Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter opnieuw dat u op zevenjarige leeftijd naar Daruntha bent verhuisd (CGVS, 5) en dat u dat deed door "het probleem" (CGVS, 5) en dat u zo'n zeven of acht jaar in Daruntha heeft gewoond (CGVS, 18). U verklaart nu dat uw vader stierf in 2013 (CGVS, 7) en dat jullie op het moment van zijn dood bij uw oom van moederszijde woonden (CGVS, 7). Wanneer u gevraagd werd om uit te leggen waarom uw familie van Berman naar Daruntha is verhuisd stelt u frappant genoeg dat er niemand meer was om voor uw familie te zorgen omdat uw vader gestorven was en uw broer bij het leger zat. Deze laatste uitspraak is dan weer niet verenigbaar met uw verklaring dat jullie in Daruntha woonden toen uw broer bij het leger begon te

werken (CGVS, 17). U legt met andere woorden verschillende onverenigbare verklaringen af over de leeftijd die u had toen u naar Daruntha verhuisde, het feit of uw vader stierf toen u nog in Berman woonde of niet en het feit of uw broer reeds bij het leger werkzaam was toen jullie in Berman woonden. De dood van uw vader en het gegeven dat uw broer voor het leger begon te werken kunnen aanzien worden als belangrijke gebeurtenissen, waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze in grote lijnen in uw eigen leven kan plaatsen. Dat de vraag waar u op het moment van deze gebeurtenissen woonde aanleiding geeft tot zulke tegenstrijdige verklaren doet de wenkbrauwen fronsen en pleit tegen uw geloofwaardigheid. Ook merkt het CGVS op dat u initieel stelde dat jullie huis in Berman verkocht werd om uw reis te betalen (CGVS, 9), maar later tijdens het gehoor zegt u dat het huis al verkocht werd voor de brief toe kwam (CGVS, 21). Gezien die brief het beginpunt was van uw problemen (CGVS, 16) zijn ook deze verklaringen tegenstrijdig.

Zo als reeds hoger besproken is merkt het CGVS op dat u geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in Daruntha (CGVS, 23) bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Daruntha deel uitmaakt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel laat verzoeker gelden dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden.

Hij haalt de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en licht als volgt toe:

"Verzoeker betwist deze gemakkelijke conclusies inzake zijn eventuele nood aan bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Zo het waar is dat verzoeker weinig informatie heeft kunnen aanreiken ivm de functie van zijn broer en zelfs met betrekking tot de concrete omstandigheden van zijn eigen vertrek, dan toch dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing nergens rekening houdt met het feit dat verzoeker op zeer jonge leeftijd zijn land heeft verlaten, namelijk 13 jaar en half; bovendien is de jongere laaggeschoold en afkomstig uit een cultuur en leefwereld waar leeftijd en data van geen enkel belang zijn; de vragen ivm leeftijd en bepaling in de tijd, waarop hij hoofdzakelijk wordt afgerekend, kunnen dan ook niet dienstig worden gebruikt om met enige objectiviteit het al dan niet geloofwaardig karakter van zijn verklaringen te toetsen.

Ook lijkt de bestreden beslissing geen oog te hebben gehad voor de moeilijke leefomstandigheden van verzoeker, na de dood van zijn vader.

Met betrekking tot zijn leefwereld kon verzoeker anderzijds wel degelijk herinneringen ophalen en toelichten; spijtig genoeg is men in het interview niet erg ver ingegaan op dat soort vragen.

Dat verzoeker wel duidelijk kon zeggen dat zijn broer 17 was toen hij in het leger ging, is niet zo vreemd omdat dat de leeftijd is waarop men in het algemeen (18) naar het leger kan gaan...

Hoe dan ook behoudt verzoeker zich nog steeds het recht voor om mbt tot zijn individuele vluchtmotieven bijkomende elementen naar voren te brengen in de loop van de procedure."

Vervolgens citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt hij het niet eens te zijn met deze opvattingen in verband met de veiligheidssituatie, nu deze thans niet van aard is dat hij geen risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. In elk geval behoudt verzoeker zich het recht voor om de veiligheidssituatie in de regio Jalalabad nauwlettend op te volgen aangezien de situatie zeer volatiel is en snel kan evolueren.

Voorts stelt verzoeker het besluit van de bestreden beslissing niet te kunnen onderschrijven omdat er zich na het gehoor een nieuw element heeft voorgedaan. Verzoekers moeder – en tevens enige overlevende ouder – is inmiddels ook overleden. Verzoeker erkent dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden, doch acht dit element, gelet op de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), meer dan pertinent aangezien zijn situatie dient beoordeeld te worden met betrekking tot zijn huidige toestand als wees van bijna 16 jaar oud.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 15 mei 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de COI Focus “*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een certificaat van opleiding als soldaat in het ANA voor zijn broer en de daarbij horende envelop (beide met vertaling naar het Nederlands) en een overzicht van dagrapporten van de instelling “*Jeugdzorg Emmaüs*” neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer als soldaat bij het Afghaanse leger.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de commissaris-generaal niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat zijn broer werkzaam is geweest als soldaat bij het Afghaanse leger nu hij niet in staat is om spontane en doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van zijn broer en ook de door hem voorgelegde documenten niet aannemelijk kunnen maken dat zijn broer soldaat is geweest bij het Afghaanse leger en omdat (ii) zijn overige verklaringen over zijn concrete problemen uiterst eigenaardig, niet consistent en vaak zelfs onaannemelijk en tegenstrijdig zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij op zeer jonge leeftijd zijn land heeft verlaten, stelt de Raad vast dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen die hij heeft aangebracht, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Bovendien blijkt dat de commissaris-generaal, door in de bestreden beslissing de bevoegde staatssecretaris te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 op hem van toepassing is, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jonge leeftijd. Tevens stelt de Raad vast dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld niet van die aard waren dat een minderjarige er niet of moeilijk op zou kunnen antwoorden.

Waar verzoeker stelt laaggeschoold te zijn en afkomstig te zijn uit een cultuur en leefwereld waar leeftijd en data van geen enkel belang zijn, wordt er op gewezen dat hij, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet hoofdzakelijk wordt afgerkend op vragen in verband met "*leeftijd en bepaling in de tijd*". Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt in de eerste plaats dat verzoeker er niet in geslaagd is om spontane en doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van zijn broer en dat ook de door hem voorgelegde documenten niet aannemelijk kunnen maken dat zijn broer soldaat is geweest bij het Afghaanse leger. Daarnaast wordt geoordeeld dat verzoekers overige verklaringen over zijn concrete problemen uiterst eigenaardig, niet consistent en vaak zelfs onaannemelijk en tegenstrijdig zijn. Slechts één van de vele overwegingen die tot de voorgaande vaststellingen hebben geleid heeft betrekking op de leeftijd van verzoekers broer, en dit dan nog omdat het enige wat verzoeker over de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger wist te vertellen is dat deze "*sinds zijn zeventiende bij het leger werkte*" en gestationeerd was in Helmand. Voorts is het inderdaad eigenaardig dat verzoeker het begin van zijn problemen drie maanden voor zijn vertrek situeerde, terwijl hij ook verklaarde dat hij het land heeft verlaten daags nadat hij op de hoogte was gebracht van de dreigbrief en dat deze brief zelf twee weken eerder is aangekomen. Ook de vaststelling dat verzoeker de verhuis van zijn familie naar Daruntha doorheen zijn verklaringen telkens in een andere tijdsperiode situeert, is dermate flagrant dat deze niet kan vergoelikt worden door verzoekers verklaring dat in zijn cultuur data van geen enkel belang zijn. Hoe dan ook, volstaan de overige motieven van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen en om verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Wat betreft verzoekers laaggeschooldheid, wordt er nog op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat hij uiterst eigenaardige, niet consistente en vaak zelfs onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn concrete problemen. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens laaggeschooldheid, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Ook van een laaggeschoold persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de gebeurtenissen die hem zouden zijn overkomen.

Waar verzoeker nog stelt dat het niet zo vreemd is dat hij wel duidelijk kon zeggen dat zijn broer zeventien jaar was toen hij in het leger ging *“omdat dat de leeftijd is waarop men in het algemeen (18) naar het leger kan gaan”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook blijft de vaststelling in de bestreden beslissing overeind dat verzoeker verder niets kon vertellen over het werk van zijn broer en dat het ontbreken van spontane verklaringen over het werk van zijn broer ernstige twijfels oproept over het feit dat zijn broer wel degelijk werkzaam was bij het Afghaanse leger.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een envelop met daarbij een certificaat van opleiding als soldaat in het ANA voor zijn broer voegt, wordt gewezen op de hoge graad van corruptie in Afghanistan waardoor er tegen betaling veel valse en vervalste Afghaanse documenten te verkrijgen zijn (zie: de COI Focus *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017 die door verwerende partij werd gevoegd bij de door haar op 15 mei 2018 aangebrachte aanvullende nota, rechtsplegingsdossier, stuk 10) en op het feit dat verzoeker de tewerkstelling van zijn broer als soldaat van het Afghaanse leger en de bedreigingen door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Ten slotte is de op het certificaat aangebrachte stempel onleesbaar, wat de relativiteit van de bewijswaarde van dit document nog meer versterkt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker als nieuw element aan dat zijn moeder – en enige overlevende ouder – inmiddels is overleden. Bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een overzicht van de dagrapporten van de instelling *“Jeugd zorg Emmaüs”* waarin wordt verwezen naar het overlijden van zijn moeder. Hij meent dat deze rapporten een significante aanwijzing vormen voor het overlijden van zijn moeder. Voorts stelt verzoeker dat hij ten gevolge van dit overlijden niemand meer heeft in Afghanistan, temeer nu *“zijn oom zich ook niet meer verantwoordelijk voelt”*.

Verzoeker wijst er hierbij nog op dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in het huis van zijn oom in Daruntha verbleef, doch dat een terugkeer naar Daruntha thans niet meer aan de orde is nu

hij niemand meer heeft om hem te beschermen en dat hij alleen nog maar terug kan naar het oorspronkelijke dorp van zijn stam waar het meer dan onveilig is.

Verzoeker stelt dat het gezien zijn profiel van minderjarige die geen ouders meer heeft en die inmiddels ook al drie jaar in België verblijft niet mogelijk is om zelfs maar te overwegen dat zijn terugkeer niet zonder risico op vervolging of op een ontorende of onmenselijke behandeling of zonder risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst zou kunnen voltrokken worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de situatie van verzoeker gewijzigd is. De commissaris-generaal heeft deze nieuwe situatie niet kunnen beoordelen aangezien de nieuwe elementen die verzoeker thans aanbrengt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet bekend waren. De Raad beschikt niet over de nodige informatie om te kunnen inschatten welke risico's verzoeker, die nog steeds minderjarig is, zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Afghanistan, zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt. Verzoeker wordt dan tevens in de mogelijkheid gesteld om de nodige bewijzen aan te leveren van de door hem aangehaalde nieuwe elementen, zo onder meer van zijn bewering dat hij in Daruntha niet meer terecht kan bij zijn oom langs moederszijde, in wiens huis hij voor zijn vertrek uit Afghanistan samen met zijn ouders woonde.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN